

20 september 2020, vijftiende zondag door het jaar, jaar A

**Lezingen: Eerste lezing: Jesaja 55, 6-9
Evangelie: Mattheüs 20, 1-16a**

Vredeszondag

Homilie

Beste mensen,

Vooreerst wil ik zeggen dat de inhoud van de homilie genomen is uit de suggesties die ik vond

bij het aanbod van Pax Christi, voor het vieren van vredeszondag.

Pax Christi Vlaanderen is de Vlaamse afdeling van de internationale vredesbeweging Pax Christi. Deze is ontstaan na de Tweede Wereldoorlog en telt nu ruim 100 lidorganisaties in een 60-tal landen. Pax Christi voert actie, geeft vorming, schrijft artikels en dossiers, zet experts aan het werk, interpelleert politici, licht de media in en blijft zichzelf: gewelddoos, politiek ongebonden en evangelisch geïnspireerd.

Voor vandaag maakt zij deze bedenking:

Hoe vaak bekriipt ons niet het gevoel dat het te laat is om eraan te beginnen.

Die relaties met de burens bijvoorbeeld, of met een familielid of met iemand die je vroeger als vriend beschouwde. Dat is nu al jaren zo, dat we geen woord meer zeggen tegen elkaar.

Dat zal niet meer veranderen. Dat is zo en dat zal zo blijven.

Mensen zullen ook deze gedachte herkennen, als het gaat over de grote wereld.

Hoeveel jaren is het weer geleden dat de wereldleiders een akkoord sloten over atoomwapens?

Er zouden geen nieuwe meer bijkomen,

en de landen die er bezaten zouden hun voorraad afbouwen.

Wat kwam ervan in huis? Is de wereld ondertussen veiliger geworden?

Velen hebben de indruk van niet. Integendeel.

Hiermee ben ik de homilie tamelijk negatief begonnen.

Laten we, als tegengewicht luisteren naar het evangelie van vandaag. De parabel van de werkers van het elfde uur is een oproep om aan al dat doemdenken een halt toe te roepen.

Het is niet te laat, het is nooit te laat om de oproep te horen en aan de slag te gaan.

Om bruggen te bouwen, om met alle mogelijke middelen aan vrede te werken – want aan vrede werken, dat is effectief werken in de wijngaard, aan de slag gaan opdat “uw rijk kome”, zoals we in het Onze Vader telkens bidden. Dat rijk heeft immers alles te maken met gerechtigheid en vrede, met een wereld waar het goed is voor iedereen, waar het goed is om te wonen.

Die werkers van het elfde uur zeggen dat nog niemand hen gevraagd heeft, en dat ze daarom werkeloos aan de kant zijn blijven staan. Zou het niet om een andere reden kunnen zijn, namelijk omdat ze de vraag nog niet gehoord hebben? Dat ze niet aanspreekbaar waren, te veel met andere dingen bezig, die niets te maken hebben met ‘in vrede samenleven’? Ons geloof zegt toch dat God ons voortdurend wil aanspreken? Maar we kijken vaak een andere richting uit, en zijn onaanspreekbaar.

“Zoek de Heer nu Hij te vinden is”, hoorden we in de eerste lezing. Inderdaad, Hij laat zich vinden, nu. In het voorbije halfjaar, in deze coronatijd, zijn er mensen die Hem weer ontdekt hebben, die zijn steun zoeken. Tijdens de maanden dat de kerken gesloten waren, bleef deze kerk open en zijn opvallend veel kaarsen geofferd. We begrijpen nu misschien meer dan vroeger datgene waartoe de Heer ons oproept: het belang van onze zorg om mekaar, de vrede van een niet overvolle agenda, de waarde van verbondenheid en goed nabuurschap, de meerwaarde van een wereldwijde aanpak van een groot probleem zoals de klimaatverandering. Ook bij mensen die niet in Hem geloven is Hij blijkbaar aan het werk, onze God. Ook zij ontdekten weer wat echt belangrijk is, waar het echt op aankomt in ons leven. Ook met andersgelovigen en niet-gelovigen kunnen we samenwerken, voor meer vrede en gerechtigheid. Ook dat is bruggen bouwen!

Maar wij, die hier bijeenkomen om naar Gods woord te luisteren en om van zijn brood te eten, mogen ons door Hem gesteund en gesterkt weten. Het is nooit te laat om eraan te beginnen, om vredeswerker te worden. In de kleine wereld rondom ons, en in de grote wereld, ons gezamenlijk verblijf. Bruggen bouwen in tijden van kwetsbaarheid. Amen.

Charel Verhoeven